

Die Rhön: niet langer onbekend, onbemind

Gedurende het voorbije hemelvaartsweekend werd een Kompastraditie in eer gehouden. Met een kleine groep beleefden we voor de achtste maal een Duits verlengd weekend. Dat de trip naar die Rhön niet reeds in 2008 plaats greep, had veel te maken met de onbekendheid van het gebied. Gelegen in het hartje van Duitsland is dit vulkanisch wandelgebied immers niet bekend bij buitenlanders. Voor de hereniging van oost en west lag het trouwens tegen de DDR-grens aan. Een buitenlandse nummerplaat kom je er dan ook uiterst zelden tegen.

Een achttal Kompassers voegden alvast dit bosrijk gebied toe aan hun wandelervaringen. Op dezelfde breedtegraad als Kortrijk gelegen, dien je 550 km af te leggen langs de drukke Duitse autowegen, vooraleer je in Gersfeld bent. Want dat is het centrale stadje dat we als uitvalsbasis kozen. Reeds de eerste namiddag kregen we langs het wildpark een panorama vanop de Rodenbacher Kuppe. Er is wel wat feestlawaai op Hemelvaartsdag, maar dat was ons aangekondigd.

In Midden-Europa lijkt het landschap met fris groen pas dan te herleven, samen met veel gerstenat. De lente was er iets later dan bij ons, maar de zon is van de partij. Sandberg wordt ons eerste avondje uit: een bruin café dat naast dorpsrestaurant

ook enkele kamers te huur aanbiedt en vlakbij een netwerk van plattelandswandelingen ligt.

's Anderendaags wordt een combinatie tussen verkenning per auto, het bezoeken van enkele leuke stadjes en de eerste kennismaking met basaltzuilen en een hoogveengebied. Bischofsheim valt best mee met de fraaie vakwerkhuisen en verkeersluwe binnenstad. Stadsarchitectuur op z'n best. We zullen later die dag kunnen vergelijken met Fladungen, een stadje dat nog een heuse stadsmuur heeft en schijnbaar ingeslapen ligt te wachten op recreanten die ook rust zoeken. Ertussen ligt de Hochrhönstrasse en die brengt ons langs wiegende velden en natuurlijk heidegebied naar de Gangolfsberg. Langs de flanken naar de top ligt een frisse wand

basaltzuilen en vlakbij het gebouw van de Rhönwandelclub is sfeervol lunchen bijzonder aangenaam. De dag wordt afgesloten met een wandeling over de vlonders van het zwarte hoogveen. Dit was meer verscheiden dan je zou vermoeden van een Duits middelgebergte.

De derde dag wordt ingenomen door een dagwandeling. Vanuit de flank van Gersfeld trekken we noordoostelijk naar de Kaskadenschlucht, een stijgende valleiwandeling door een beukenbos. Het loopt pal op het rood hoogveengebied. Hier is pal en perk gesteld aan de ontginning, nog maar enkele decennia geleden. Zo bereiken we de wijde horizonten van het gebied nabij de Wasserkuppe, met 950 m de hoogste top van die Rhön. Het wriemelt van de zweefvliegers boven ons. Langs bospaden bereiken we de bron van de Fulda en de drukte van de luchtsporters en -spotters. Zweefvliegers, modelvliegtuigjes,

parapent espringers, ... we ontlopen de kermisfeer langs de afdaling naar de paardenkop, weer een plaats voor mooie panorama's in de zon. De afdaling mag er zijn: voortdurend met de handrem aan tot we langs imposante boerderijen en landweggetjes opnieuw Gersfeld bereiken. Zowat 23 km gewandeld, daar hoort een terrasje bij.

Vooraleer we 's anderendaags de terugtocht aanvatten, zoeken we de oostgrens van die Rhön op. Vanop de 737 m hoge top van de Platzer Kuppe hebben we een zicht op het overwegend landelijke gedeelte van de Rhön...aan de noordgrens van Beieren. De lunch in het park van Staatsbad Brückenuou houdt een vorstelijk einde in van de tocht. Een kijkje in het Dorinthotel maakt het beeld compleet: Die Rhön is duidelijk meer bekend dan wij vermoedden. Het was dus weer een exploratie, de Kompastraditie indachtig.

Tekst en foto's: Dirk Coolsaet

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.